

Kártérítés – közvetlen hatály

A reparációs jogosultságot támasztja alá az Európai Bíróság C-107/10. sz. Enel ügyben hozott ítélete is. Az Enel ügy alapvetően a HÉA visszatérítési idő kamatfizetés nélkül történő meghosszabbítását vizsgálja. Az Európai Bíróság kimondta, hogy a HÉA-különbözet visszatérítési határideje főszabály szerint meghosszabbítható az adóellenőrzés lefolytatása céljából, feltéve, hogy e meghosszabbított határidő nem minősül ésszerűtlennek, és a hosszabbítás nem haladja meg azt a mértéket, amelyet az adóellenőrzési eljárás lefolytatásához szükséges. Ha azonban az adóalany átmenetileg nem rendelkezhet a HÉA-különbözetnek megfelelő pénzüsszegek felett, gazdasági szempontból hátrány éri, amelyet kamatfizetéssel lehet kiegyenlíteni, így biztosítva az adósemlegesség elvének tiszteletben tartását.

Az Európai Bíróság általános, jogelvi ítélezési gyakorlatából eredően az említett ítéletből következik, hogy minden olyan esetben, amikor az adózó a visszatérítési határidőn túl nem rendelkezhet a HÉA-különbözetnek megfelelő pénzüsszegek felett, - legyen annak akadály a hatósági vizsgálat vagy bármely más, az adózó érdekkörén kívül felmerülő ok – hátrány éri, amelyet ellentételezni kell annak érdekében, hogy az adósemlegesség elve ne sérüljön.

- A C-6/90 és C-9/90 számú egyesített Francovich ügyben az Európai Bíróság kimondta, hogy a nem megfelelő implementálással okozott kárért a tagállam kártérítési felelősséggel tartozik.
- A C-178/94. számú Dillenkofer ügyben az Európai Bíróság kimondta, hogy egy irányelv határidőre történő implementációjának elmulasztása önmagában elegendő a kellően súlyos tagállami jogsértés megalapozásához, amely feltétele a tagállam kárfelelőssége megállapításának. A PARAT ügy nyomán kétség sem férhet ahhoz, hogy Magyarország nem implementálta időben és megfelelően az áfa irányelv vonatkozó részeit.
- A C-424/97. számú Salomone Haim ügyben az Európai Bíróság kimondta, hogy a tagállamok nem mentesülhetnek a felelősség alól a belső jogrendjükben található szervek közötti hatáskörök, illetve felelősség-megosztásra, vagy arra hivatkozva, hogy az közösségi jog megsértéséért felelős állami szerv nem rendelkezik a szükséges hatáskörrel, ismeretekkel, eszközökkel és forrásokkal.
- Az Európai Bíróság a C-224/01. számú Köbler ügyben kimondta, hogy a tagállamoknak meg kell téríteniük a közösségi jog felróható megsértésével a magánszemélyeknek okozott károkat, még abban az esetben is, ha a kérdéses jogsértés a végső fokon ítélkező bíróság határozatából ered, amennyiben a megsértett jogszabály jogokat állapít meg a magánszemélyek részére, a jogsértés kellően súlyos, és közvetlen ok-okozati összefüggés áll fenn az államot terhelő kötelezettség megsértése és a károsult felek által elszenvedett kár között. Ahogy az a PARAT ügyből is következik Magyarország éppen ilyen módon felróhatóan sértette meg a közösségi jogot.
- a C-80/86. számú Kolpinghuis ügyben az Európai Bíróság minden kétséget kizáróan kimondta, hogy az állam a magánszeméllyel szemben nem hivatkozhat az éppen általa nem, vagy nem megfelelően implementált irányelv pontos, feltétlen előírására. Ezek alapján egyértelmű tehát, hogy nem hivatkozhatott volna a Fővárosi Törvényszék arra, hogy a közösségi jog alapján a Társaságnak volt levonási joga, mivel a 2004-ben és 2005-ben hatályos nemzeti szabályozás szerint nem volt levonási joga a Társaságnak.